

Rigsdagstidende.

1858. Forhandlingerne paa Landstthinget. № 93.

Tiende Session.

51de Møde.

Tirsdagen den 21de December.

(Fortsat.)

Lehmann: Jeg skønner ikke rettere, end at ved, hvad der af det ærede Medlem af Udvalget, der først talte, angaaende dette Punkt er blevet anført, saavel som ogsaa ved, hvad mit første Foredrag desangaaende indeholdt, den ærede sidste Talers Bemærkninger ere fuldstændig gjendrevne. Jeg skal ikke for Diebliffet indlade mig paa at udtale mig om, at det Spørgsmaal nu ikke foreligger, hvorvidt man vil stemme for Sagens Overgang til 3de Behandling, eller om, i hvilken Retning man, naar Lovforslaget i sin Tid foreligger til endelig Vedtagelse, da vil besvare Spørgsmaalet derom — et Spørgsmaal, som en æret Taler foreløbig har underrettet om, at han vil besvare med Nei — men jeg skal holde mig til, hvad der her foreligger, nemlig Spørgsmaalet om den Stilling, som saadanne Taxatorer ville indtage. Jeg skal ganske villig indrømme, at der her i Loven ikke er givet Anvisning paa nogen Slags Underfundighed, men kun er gaaet ud fra den Forudsætning, at Taxationerne ville blive foretagne i moderat Form, men yderligere kan jeg ikke paa nogen Maade indrømme, at der ogsaa stikende skulde ligge nogen Forudsætning om, at Taxatorerne skulde antage, at der skulde være meent noget Andet, end hvad der siges, og siges tydeligt nok; jeg for mit Vedkommende maa paa det Bestemteste paastaae, at de stærke Ord, — og de Herrens vilde, at jeg hverken theoretisk eller praktisk

er bange for stærke Ord — at man ved at give sit Votum til en saadan Tilføjning, som af Udvalget foreslaaet, skulde bidrage til at indføre Demoralisation i Landet, ere uberettigede og her ubesøede. Det forekommer mig dog, at der saavel i dette som i saa mange andre Forhold maa kunne tilvebringes, at der udfindes den sande Værdi, men i en moderat Form, af Eiendommene i Handel og Wandel. Naar man ved saa mangfoldige andre Taxationer afviger fra det af mig for omtalte Princip, saa gjør man sig skyldig i en Ulovlighed, men, hvis den ærede Rigsdagsmand ogsaa troer dette, saa vil jeg netop anbefale ham til yderligere Garanti at stemme for Tilføjningen, thi den giver et moralsk Middel ihænde til at værges sig mod Følelser, Fornemmelser og saa videre, der ikke bør have Indflydelse paa Taxatorer, idet de nemlig vide, at disse Hensyns relative Berettigelse er henvisst til en anden Afgørelse og en anden Afgørelsesmaade, og at altsaa i saadanne Tilfælde, hvor der er Tale om en Bondes familie, der i Aarhundreder, igennem Generationer har brugt Gaarden fra Fader til Søn, hvor Stamfaderen maastee har gaaet til Confirmation med Erector af den Stiftelse, hvorunder han horer — at, siger jeg, i saadanne Tilfælde Taxatorerne ikke behøve at tage disse Hensyn og meget let ville kunne værges sig imod, hvad jeg før kaldte Følelser og Fornemmelser, idet de nemlig ganske vist tør gaae ud fra, at ligesom de offentlige Stiftelses Guds altid er blevet behandlet mildt, der altid er taget en ringe Indfæstning og en ringe Landgilde, saaledes ogsaa efter Bestyrelsens Indstilling til Regeringen denne vil vide at meddele Taxa-